

3350.

Къде е благородният човек?
Ще се завърне ли при нас от книгите?
Или преумореният ни век
Ще крета на порока под веригите?

Какъв е неговият външен вид?
Какви са знаците му отличителни -
По тях един ден, за да е разкрит
И съден от управниците бдителни?

Той непременно ще се появи,
Това е въвн от всякакво съмнение,
Но ведро дълголетие, уви,
Не мога да му дам, за съжаление.

Все пак, кой знае... Вредом по Земята
Народите обичат чудесата.

3351.

Те, мъртвите, навред са мнозинство
И мнозинството им е безсъмнено,
Но въпреки това, по същество,
Че са безгласни е установено.

В способността умело да мълчат
Не се ли крие главната им сила?
Не плашат, че ще ни дадат под съд -
Земята злобата им е изпила.

Остава им безсмъртна доброта,
Достатъчна за кратка панихида,
А после скрива се отново тя
На завет, трайно за да се зазида.

Безропотна е тяхната печал...
Ако говорят, кой ги би търпял?!

3352.

Безсмислените словосъчетания
Обгръщат вече цялата планета,
Със леснина зачеркват всяко знание,
Науката след тях лениво крета.

Какви „съвременни предизвикателства“
„Историята няма да забрави“,
Щом към „великите предци с предателства“
„Фалшифицират се добрите нрави“?

Сравнени с нажеженото извиране
На всичките известни нам вулкани
Словесните вулкани нямат спиране –

Безсмислието ги неспирно храни,
А то се трансформира и в безумие,
Защото заредено с празни думи е.

3353.

Балада за братя Галеви.

Не бяха двама братя, но братуваха
И фирма заедно си образуваха,

Насочена към дейности стопански,
Предимно проектантско-консултантски.

На хората прибираха печалбите,
А им оставяха в замяна жалбите

И казваха, че щом са още живи
Все някога ще бъдат и щастливи.

Прибягваха без гняв и до пищовите...
(Но рядко бяха за стрелба готови те)

Така безгрижно дълго си живяха,
Почитани от гражданите бяха

И щастие събираха пожизнено
Чрез поведение безукоризнено.

3354.

От близки към далечни бъднини
Прехвърля се поредната надежда,
Един след друг се нижат мрачни дни,
Гърбът ми все по-ниско се привежда.

От всенародния башибозук
Не виждам кой ще ме освобождава,
Изглежда, че съм по погрешка тук
И чужда ми е моята държава.

Към нея аз изпитвам странна страст,
Обичам я с любов несподелена,
Сподавен е навеки моят глас
За Правда и за Свобода свещена.

Охранените господари смело
Отдавна са ги вписали „Към дело”.

3355.

*Исус Христос: Аз съм Пътят, и Истината,
и Животът... [Йоан 14:6]*

Не съществуват скромни богове,
Те всички са с претенции огромни,
Човек всемилостиви ги зове...
Но не и скромни.

Във всекидневния си свят живот
Те действат като вещи политици,
С попове лъжат простия народ...
И със владици.

Лъжата е изостреният меч,
Със който си прорязват вековете,
Подържан бляскав чрез изкусна реч...
За да им свети.

Добре, че святостта им самозвана,
Макар и рядко, подлежи на смяна.

3356.

Каква редица от шедьоври пази
Възраждането в своя топъл скут!
Какви религиозни метастази
Превърнати са в гениален труд!

Светата Дева с рожбата безценна
И дългото им родово дърво
Са темата свещено-неотменна
За католическото общество.

По-късно ги заместиха със Ленин
И Сталин – верния му ученик,
Предметът пак остана неизменен,
Макар и с изглед не така велик.

Но класовите сили се разгърнаха –
Количеството в качество превърнаха.

3357.

До колко *гига**-некадърност може
Да издържи науката ни родна
Преди на нея да ѝ се наложи
Да изповяда колко е негодна?

Червеният диктатор зареди я
С отровата на своето роднинство,
Надявайки се, че ще я развие
С единоподушие и чрез единство.

Той махна се. Отровата остана
И все така науката разяжда,
Отваря всекидневна нова рана

И некадърност непрестанно ражда,
Поддържайки зловещата надежда,
Че винаги ще се възпроизвежда.

**giga* = $10^9 \times$

3358.

Простакът е под почетна закрила
През всичките сезони на годината,
Той ценност е в Родината ни мила
И ценност си остава ненадмината.

Дълбоко във недрата всенародни
Е неговото девствено зачатие,
А подвизите му са безподобни
Без оглед и на пол, и на занятие.

Ликът му, разкрасен и многоцветен,
Ще влезе скоро в ГЕРБА със короната,
Той по заслуги ще е там почётен
На своята простащина зад бронята.

И всеки милосърдие ще чака
От Негово Величество Простака.

3359.

Войната е непрекословна кланица,
Но сътворена от почтени люде,
Надъхани с жестокости без граница
С подбуди, а най-често без подбуди.

Началството е спуснало задачите,
Обектите са точно означени
И по-нататък бомбардировачите
Изстребват неродени и родени.

Промисленото човекоизбиване
Успешно се развива напоследък
И нови кръгозори са разкривани
Като залог за творчески напредък.

Остава все пак още път нелек –
На всекиго да се скове ковчег.

3360.

Настанат ли разделни времена,
Нормалният човек от страх трепери,
Дечица дребни има и жена,
За тях издръжка трябва да намери.

Той не пропуска онзи кобен миг,
Посочващ точно силата къде е
И лесно се превръща във мръсник
С надеждата така да оцелее.

И оцелява. А герои мрат
И се покриват със посмъртна слава,
Но той остава жив - във кръв и плът,
Рода човешки за да подновява.

Та точно сред най-кървавото време
Потребен е материал за семе!

3361.

При комунизма „мокрите поръчки” –
Убийствата, са дело на властта,
Премахват бързо социални бръчки
С лекуващата смазка на кръвта.

Но идва демокрация... Тогава?
Убийствата добиват частен вид,
Държавата ги щедро предоставя
В ръцете на престъпния елит.

За две-три тлъсти пачки във зелено
Ще ти отстрелят който искаш бос,
А извършителят обикновено
Се скрива в израза „ни вест, ни кост”.

Тук всичко е любов без изневяра,
Защото се нормира от пазара.

3362.

Изобретен е нов научен клон –
„История на бъдните събития”
Под някакъв измислен небосклон
Без горести и без кръвопролития.

Сред бистрите и бисерни води
Се вдят чудотворни златни рибки
И всяка бедността ще победи –
В дворци превръща жалките колибки.

О, кой ли политически пророк
Не черпи вдъхновение от нея!
Лъжите там са на безсрочн влог
Под грижите на най-добрата фея.

Твърдят, че често е безотговорна,
Но ползата от нея е безспорна.

3363.

Сред бунта никнат новите диктатори,
Те никога не раждат Свобода,
Но революционните оратори
Прославят в унес тяхната звезда.

Едни от многото ще са загинали
И всеки ще е вписан за герой,
А живите, покрай смъртта преминали,
Ще чакат зов за следващия бой.

Врагът е постоянно привидение,
Войната им е форма на живот,
А диктатурата е без съмнение
На бунта им единственият плод.

И как противно са еднообразни
С лъжата ”Жертвите не са напразни”!..

3364.

В престъпна власт престъпните методи
Чертаят публичния кръгозор
И Престъплението ръководи
Живота във държавата-затвор.

Но става чудото. Властта се сменя,
Прибързаната радост е навред
И общата надежда е родена
На Превдата с великия завет.

Всеобщото добруване се бави,
Изглежда сбъркало е своя път,
Не могат незаконните прояви
С един замах да се изкоренят.

Защото нравите, за съжаление,
Не се променят със постановление.

3365.

Сред нявгашните ми възпоминания
Какви ли не събития личат –
От смешните тържествени събрания
До „Белене“, където хора мрат.

А местните квартални отговорници
Притискаха във хватка всеки дом
Със набор от доносници-злосторници
На Сталин от „Великия прелом“.

За всичко беше нужно поръчителство
От двоица партийни членове,
А във града, за да получиш жителство
Се чакаше почти със векове.

О, тъжно минало незабравимо,
Как хубаво е, че си обходимо!

3366.

Какво ли може да предизвести
Умората на целия народ?
Смъртта тя вероятно ще спести
Обаче не и робския хомот.

А робският хомот е многолик,
Той може да е вносен или свой,
Оплакван е от всеки политик,
Но с него да се справи няма кой.

Народът пак без ропот носи днес
Товара на безкрайните беди,
Забравил е какво е дълг и чест,

Герои скоро няма да роди,
Но има правото да се преструва,
Че жив е и че още съществува.

3367.

*'Tis time to fear when tyrants seem
to kiss" (W. Shakespeare, "Pericles")*

Горещата целувка на тирана
Изпепелява жертвената плът –
Отплатата за вяроност и измяна
Една и съща тук е всеки път.

Целувката убийствата предхожда
Като знамение за сетен час
И благопожелание на вожда
Пред собствения му иконостас.

Тя указание е за безбрежност
На порива към власт без оглед как
И на загадъчната неизбежност
Да се открива повсеместно враг.

А принципът изпитан е и твърд:
Целувка за начало, после смърт.

3368.

Ежов, Бухарин, Каменев, Ягода,
Вишински, Тухачевски и Свердлов,
Когато гинеше от глад Народа
Се хранеха с народната любов.

А у един сто килограма злато,
Десетки дамски (!) кожени палта -
Такова е имането богато,
Открито във дома му след смъртта.

Те всичките са фигури престъпни,
Огромна гибел пръскащи навред,
А пред делата им неволно тръпне
Човек дори и без да е поет.

Над всички тях, непостижим и ален,
Се извисява Джугашвили-Сталин.

3369.

Обичат партията си партийците,
А тя ги учи хората да мразят,
Единни заедно са със убийците
И като тях пред вождовете лазят.

Омраза по партийно пълномощие
Незнайна бе доскоро по Земята,
Човек новородено бебе още е,
Но вече враг на пролетариата.

Такъв е, който имал е ковачница,
Вършачка, трактор или воденица,
Или дете във немска забавачница
Е ходело с богатските дечица.

Кой би повярвал, че зад тези цели
Се крият много хиляди умрели?!

3370.

С професорите свои самозвани,
Със простотия и със беднота
България ще трябва да застане
С претенции за място във света.

Велика е със шопската салата
И със народеца си нестинар,
На робствата изучил занаята
И влизал в огъня за Бог и цар.

За себе си не е намерил време,
Но погледът му в бъдното е взрян,
За да напълни празните кореми,
А там той пак ще бъде изигран.

Така ще е докато за водачи
Избира само годни за палачи.

3371.

За властите законът е разкош
И те не го използват всекичасно,
А с липсата му се доказва мощ
Пред населението им подвластно.

Законът всъщност представлява дверь,
Ключ за която във съда продават
И всички с титлата „милионер“
Достойно могат да го притежават.

Едва малцина знаят, че сега
Зад тази дверь, о, ужас, нищо няма,
Но още неизвестно е кога
Ще се разкрие тайната измама.

Ако това се случи, току виж,
Ще спре изгодния алъш-вериш.

3372.

Във Института за полупроводници
Директорът не бе полунегодник,
Той беше пръв негодник сред негодници
И на негодниците бе разплодник.

Избра го Вожда измежду роднините,
Научна титла после му пришиха,
Чрез ордени във хода на годините
Провалите му пред света прикриха.

Той бе велико недоразумение,
Небивало по своите мащаби
И всички досегашни намерения
Да го обхванат се оказват слаби.

А за заслуги в дейността безплодна
Герой е на науката народна.

3373.

Вербален и реален комунизъм
Са двата бряга на една безкрайност,
А между тях се шири фанатизъм,
Изпълнен със жестока всеотдайност.

Убийството в промишлени размери
Смени мечтата за човешко братство,
Човечеството братство не намери,
ГУЛАГ му беше главното богатство.

И в тази смес от кръв и от измами
Партиецът бе движещата сила
Сред страшната партийна панорама,
Която партията бе му изградила.

Въпросът е: Човек щом поумнява,
Защо човечеството оглупява?

3374.

Двуличие, измама и коварство
Съпътстват политиците навред,
В република дали са или в царство,
Те всичките еднакви са наглед.

Това, което ги обединява
Обаче е безсрамието им,
Над всичко друго то преобладава
И този факт е факт неоспорим.

То техен плам е, храм е, знаме, база
На целия им пъстър арсенал -
Тъй, с малко обич, с повече омраза,
Опазват своя личен идеал.

А в обществото този занаят
За важен и достоен е признат.

3375.

ДС и съвестта са врагове
И техният посредник е Смъртта,
Реша ли нявга да ги призове,
Тя винаги прегръща съвестта.

ДС е заредена с много мощ,
А съвестта е слаба и сама,
Не я подкрепя никой ален вожд
Нито в чужбина, нито у дома.

Погребват я редовно, но къде
Не казва тайният функционер,
Опасност има да я окраде
Пореден някой колекционер.

От съвести да изплете венец
Мечта е днес на всеки големец.

3376.

*Повече от 100 години човечеството
се чуди как да нарече избиването
на 1.5 милиона арменци от турците.*

Палачи кървави празнуват
Над цял народ убит,
А подли мъдреци умуват
Дали е геноцид.

Светът в протести се облива,
Държави водят спор –
Позор ли е да се убива
Или не е позор?

А скелетите под земята
Безропотно търпят
И чакат живите събратя
Паспорт да им дадат.

До изясняването на въпроса
Не ще се знае те какво са.

3377.

Къде е категоричният императив на Кант?

Обичам да си спомням оня ден,
Във който Партията е успяла
Морала, съхраняван дълго в мен,
Да пренесе в партийната централа.

Не нося вече отговорност аз
За кражби, за убийства и кланета,
Навред се вършат те под нейна власт
И трайно ѝ крепят авторитета.

Аз съм извън човешкия закон,
Законът е в партийното ми членство –
Гарант под аления небосклон
За моето морално съвършенство.

Благословен от нейната десница
Превръщам се от нула в единица.

3378.

Настойчиво в културната деятелност
Настъпват светли ведри времена
И чрез добра взаимноспомогателност
Се утвърждават нови имена.

За благосклонността към младите
Безспорно най-значителният жест
Е учредяването на наградите
Във хода на културния процес.

Награди се раздават из кварталите,
Във градове, паланки и села,
Разтварят се човалите с медалите,
Защото лично Вожда пожела.

А броят на творците ще се вдигне
И тъй по брой наградите ще стигне.

3379.

Страната е потънала във скръб!
Прострелян е бандит сред своята свита,
Улучен е със пет куршума в гръб...
„Кой е виновникът?” народът пита.

За неговото здраве всеки ден
Издават няколко комюникета
И с грижи топли заобиколен
Във вестниците гледа си портрета.

Той е звезда. Известен е навред,
Децата искат да му подражават,
За неговите подвизи безчет
Художествени филми се създават.

Ще жаят може би дори в Европа
Ако (да пази Господ!) хвърли топа.

3380.

Не може никое правораздаване
Убит човек да вкара във затвора,
Но сполучливи опити са правени
На смърт да се осъждат мъртви хора.*

Това безумно нововъведение
Е белег на безумството във строя,
При който масовото престъпление
Създава масов образ на героя.

На съд подлагат се без съд убитите,
За да ограбят техните семейства
И да докажат на в пръстта заритите,
Че диктатурата без милост действа.

А тя като „народна демокрация”
Постановява *смърт и конфискация*.

*Справка: Народния съд от 1944-1945г.

3381.

*Добродетелта е безсилна без терора.
(Максимилиан Робеспьер)*

Бе време на рещително прекрачване
От частна собственост към комунизма,
На класова борба и разкулачване,
На смърт под сянката на оптимизма.

Гладът бе главното мероприятие,
Коего Вожда ни организира
И много хора в своите обятия
Един след друг започна да прибира.

От там те във небесните селения
По неговия път се озоваха,
Показвайки, че силата на гения
Не се бои от никаква заплаха.

А той с великите предназначения
Събираше хвалебствени признания.

3382.

Трагичен е отчаяният напън,
Диктаторът чрез който е готов
В режима си жесток, със кръв изцапан,
Страха да трансформира във любов.

Със образа му е покрито цяло
Отечеството ни от край до край
И викаме за щяло и нещяло,
Че с вожда си живеем като в рай.

Но той не вярва. И това го мъчи,
Той знае най-добре на кой сме хал,
Макар че продължава да се пъчи
С пагоните на цирков фелдмаршал.

За жалост тази негова тегоба
Не стига, за да го откара в гроба.

3383.

Човекът влачи, впрегнат във прогреса,
Човечеството свое все напред
Без помощ и божествена намеса
На Саваот, Христос и Мохамед.

Събратята обаче не желаят
Науката да им е идеал,
Те вярват, че Отвъд ги чака раят
И че Адам е сътворен от кал.

За калната естественост човешка
Се споменава в святи писмена,
А щом са святи, значи няма грешка,
Така ще е за вечни времена.

И който със това не бе съгласен,
На кладите във жертва бе принасян.

3384.

Живяхме дълго във обратно време,
Наопъки бе целият живот,
Потисничеството не беше бремене
И робският хомот не бе хомот.

Беснееха роднините на Вожда,
Превзели стожерите на властта
С лъжа, която вечно превъзхожда
На Правдата наивната мечта.

Простакът учеше ни на култура,
Науката обсеби друг простак,
В училището действаше дресура
И всички марширувахме във крак.

Сега очакваме със закъснение
На времето нормалното течение.

3385.

Оттатък лириката са числата,
Навред са безпощадно точни те –
Богатството ведно със нищетата
Човек могъл би с тях да отчете.

За колко смърт душата ще тъгува?
Една ли? Две ли? Или милион?
За милиона само се преструва,
Изключва го природният закон.

Числата тук са в своята стихия,
Изстрелват ги световни новини,
Дивим се безотрадно всички ние:
Смъртта на едро кой ще оцени?

Макар от медиите обработвана,
Душата се оказва неподготвена.

3386.

Зачитам се във стихове, които
След сто години пак ще са боклук,
Чета ги настървено, упорито,
Наказвам се, на разума напук.

„Не може глупостта да е без мяра”,
Залъгвам се и си поемам дъх
В доброто да усиля своята вяра,
Но глупостта отново взима връх.

А авторът ѝ с искреност безкрайна
Геройски настоява пред света
Бездарността му да не бъде тайна
И я превръща в анти-красота.

На Партията като важен член,
Той с пост „министър” е удостоен.

3387.

За децата, жертви на войните,
Сметката е безнадеждно проста -
Надминават те по брой убити
Всичките убити в Холокоста.

Тази сметка трябва да се знае,
Не да се зазижда във музеи –
„Факт е, но причината коя е?“
Питаме другарите евреи.

А те своите мъки и несгоди,
Скъпите си жертви не забравят,
Докато наивните народи
Скърбите си в чужда скръб познават.

Без или със Холокост Смъртта
Всички вписва под една черта.

3388.

Каруца селска с дълги ритли
Е нетоварена с научни титли,

Които се продават с намаление
На селяни с научни постижения

И скоро с всевъзможни докторати
Селата се оказаха богати,

Защото с титли бяха сред редиците
Окичени човекоединиците.

Да чакат на науката пред входа
Са само враговете на народа

Със своята упадъчна претенция
Да се представят за интелигенция.

Те подлежат на чистка повсеместно
Хоризонтално, даже и отвесно.

3389.

Будапещенският архиепископ: Бог да благослови нашите щикове, за да проникват по-дълбоко в коремите на враговете. (Я. Хашек, „Храбрият войник Швейк”)

Религиите учат на любов
А непрестанно раждат престъпления
И пращат да воюват с благослов
Войските в смъртоносните сражения.

Единствен Марс не крие своята стръв
Към кървавите жертвоприношения
И въпреки че го поят със кръв
Е вечно пристрастен към изстребление.

Но Марс прогонен е от своя трон
От Бог всеблаг с най-чисти намерения,
Превърнал любовта в свещен закон
За цялото човешко население.

А на Земята, щом с любов насити я,
Веднага почнаха кръвопролития...

3390.

Внимателно оглеждам обществото
Под ширналата се небесна вис
С надеждата, че ще съзре окото
Тук-там по някой беден комунист.

Но няма. От развъдник на идеи
Днес комунизмът стана занаят,
Идеите му вече са в музеи,
А капиталът прави го богат.

Дружинка от червени депутати
Отдавна частен рай си построи,
Живеят скромно в своите палати
И всеки светли планове крои.

Но иначе залагат дух и чест
В „Комунистическия манифест”.

3391.

Тя, Правдата, е тежка като злато,
Потънала при страшния потоп,
А после във възникналото блато
Намерила е дълготраен гроб.

Подготвяла е опит да възкръсне
По примера на благия Христос,
Но скоро трябвало да го прекъсне –
Архангелите бдят на своя пост.

Един ден някой ще я изкопае
И лъсната тя пак ще заблести,
Наивници с надежди да омае
И от лъжите да ги причасти.

В очакване на слава, дотогава
Ще тъне във заслужена забрава.

3392.

Крадат и лъжат всички политици
И всички си приличат по едно –
На думи обещават ни брашно,
На дело не оставят даже трици.

Измамите за тях са витамини
Във пълния им с подкупи живот
И те презират простия народ,
Под тяхното господство който гине.

Лъжите се износват. Имат нови.
Със тях запълват липсата на чест,
Оплютото преди го ближат днес,
За близане са винаги готови.

Сред тях, естествено, най-напористите
Завинаги остават комунистите.

3393.

„Моралнополитическо единство”
При диктатурата е пръв сигнал
И признак е за нейното роднинство
С комунистическия идеал.

Където има първи, има втори,
А втори е народната любов
Към вожда с неговите прокурори,
Които тикат ни в живота нов.

Така върху крилата на Лъжата
Летим към неизбродни бъднини,
Страхът с Гладът са нашите събратя,
Гаранцията за щастливи дни.

И всички ние до един се вричаме
За цял живот хомота да обичаме.

3394.

Към Мисълта – последният остатък
От свобода на всеки индивид,
Властта стреми се, още във зачатък
Да я превърне във изчезващ вид.

Поставяше какви ли не прегради,
Гореше книги с авторите в тях
Върху от Бога осветени клади,
Защото Мисълта е страшен грях.

А вестникарите властта подкрепят
Във името на Златния телец,
За да усетят галещия трепет
Човекът как превръща се в подлец.

За всякакви подобни постижения
Те получават щедри поощрения.

3395.

Въпрос от интервю: Кой е Вашият най-голям недостатък? Отговор: Моята доброта.

За интервюто – акт на سموхвалството,
Е малко писано до наши дни
Навярно от боязън пред началството,
А то високо себе си цени.

Узнавам аз, четейки интервютата,
Как в нашата държавица властта
На родолюбието си валутата
Поставя над най-скъпото в света.

Сами управниците ореолите
Си изрисуват с прелестни хвалби
И все тъй глухи биват за неволите,
В които гинат хиляди съдби.

Това е правило. За съжаление
До днес от него няма изключение.

3396.

Подкрепя нашенецът куп негодници
Със лозунг „От мен нищо не зависи”
И власт безсрочна дава на безродници -
Така към *независимост* стреми се.

От много *независимост* *зависимост*
Се заоформя в родната страна
Под някой жезъл на генералисимус,
Какъвто раждат смутни времена.

Тук всеки поотделно е в очакване,
Че друг живота му ще уреди
И мисли, че с поредното оплакване
Ще намали световните беди.

А всеки докато се с друг замества,
Тиранинът годишнините чества.

3397.

Със късче от тъгите на народа,
Поръсено със непрестанен страх,
Аз търся своя личен Бог под свода
На храм, изцяло построен от грях.

Олтарът и камбаните на храма
Отдавна скрити са в измислен свят,
Където всъщност нищо друго няма
Освен несътворена благодат.

Но аз ще продължавам да Го диря
По пътя, построен от розов мъх,
Като Го превъзнасям с мойта лира
И тъй ще е до сетния ми дъх.

А междуременно съм сред приетите
Във „Клуб за Първа помощ на поетите”.

3398.

*И, като ги благослови, отдели се от тях
и се възнесяше на небето (Ев. Лука, 24:51)*

В безкрайна вис, безмилостно студена,
Религите пращат богове
Без най-елементарна хигиена,
Но всеки с право рай да основе.

В това наивници охотно вярват,
Тъй както вярват в изборни лъжи,
С надежда мамеща се претоварват,
А щом е светла, тя не им тежи.

Какво обаче става с боговете? -
На студ издържат те по някой век,
Докато всеки се накрая сети,
От бог да се превърне пак в човек.

Най-дълго издържа на този пост
Каленият в страдания Христос.

3399.

Простащината? – Тя е задължителна
Из всичките етажи на властта,
А Партията, като майка бдителна,
Я пази в Центъра и по места.

Тя първоизточник е на увереност,
Че нужда нямаме от външен враг,
Щом във държавата с благонамереност
Върлува смело родният простак.

За него са разтворени просторите,
Пригоден е за всеки важен пост
И гордо на властта из коридорите
Отеква възгласът му „Аз съм прост!“

Едва ли някой нявга ще успее
Да го възпре с това да се гордее.